

sygn. akt II Ka 234/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Sędziowie	-	Marek Podwójniak
	-	Marcin Rudnik
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Marka Wojtysiaka, po rozpoznaniu w dniu 16 II 2022 r. sprawy **D. C.**, oskarżonego o czyny z art. 178a § 1 k.k. oraz art. 229 § 1 i 3 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku – VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Poddębicach z 16 sierpnia 2021 r. w sprawie VII K 15/21,

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. Zasądza od D. C. na rzecz Skarbu Państwa:
  - a) 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz
  - b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 234/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Poddębicach z 16 sierpnia 2021 r. sygn. akt VII K 15/21.	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Co do pkt 1 wyroku - mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu były wyższe niż nieznaczące, podczas gdy właściwa analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych czynu, a zwłaszcza sposobu i okoliczności popęlnienia czynu, prowadzi do wniosku, że zarówno	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>wina oskarżonego, jak i szkodliwość czynu były nieznaczne, a zatem że w niniejszej, wobec ziszczenia się pozostałych przesłanek zachodziły podstawy do warunkowego umorzenia postępowania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut sprowadza się do polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji.</p> <p>Spoleczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1. Jest bardzo wysoka. Kluczowym jest tu stopień nietrzeźwości (1,47 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) oraz niezdolność oskarżonego do utrzymania kierunku jazdy na wprost. Sąd I instancji w pełni prawidłowo ocenił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, a także zagrożenie, jakie oskarżony powodował</p>			

uczestnicząc w ruchu po na drodze publicznej – drodze mającej status DW o nr 703, w dzień powszedni o godz. 13:40. Niewątpliwie uzasadnienie Sądu nie jest zupełne, tzn. nie uwzględnia wszystkich przesłanek wymienionych w art. 115 § 2 k.k. ale nie pomija żadnej okoliczności łagodzącej ów stopień a np. wspomniany powyżej czas zdarzenia i rangę drogi. Biorąc pod uwagę fakty ustalone w sprawie, których zresztą skarżący nie kwestionuje, chociażby rodzaj i charakter naruszonego dobra, grożącą szkodę, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków (stopień nietrzeźwości) czy rodzaj i stopień naruszenia reguł ostrożności, wydanie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego byłoby sprzeczne z prawem bo stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu nie jest nieznacznym a wręcz

bardzo wysoki.
Oskarżony miał
świadomość
nielegalności
swojego
zachowania, mógł
zachować się
zgodnie z prawem.
Nie zachodzi
również okoliczność
wyłączająca
bezprawność lub
winę. Konkludując w
sprawie zasadnie sąd
skazał oskarżonego
za przypisany mu w
pkt. 1 czyn.

Należy w tym
miejscu podkreślić,
iż skarżący
zasadność własnych
twierdzeń opiera
odwołując się nie
do przesłanek z art.
115 § 2 k.k. a do
okoliczności z art. 53
k.k. („incydentalny
charakter czynu”
oraz „większość
właściwości i
warunków
osobistych
oskarżonego”). W
tym kontekście,
mając przy tym na
uwadze brzmienie
art. 447 § 1 k.p.k.
Sąd stwierdza, że i
dolegliwość skazania
będąca następstwem
skazania za czyn
z art. 178a § 1
k.k. nie może być
uznana za surową.
Sąd poprzestał na
orzeczeniu grzywny
– kary będącej karą
najłagodniejszego
rodzaju – w

wymiarze 37%
zagrożenia
ustawowego. Jeśli
względni się stopień
nietrzeźwości i
realność zagrożenia
bezpieczeństwa
ruchu drogowego
kary tego rodzaju i
w tym wymiarze nie
sposób nazwać karą
surową. A przecież
Sąd ustalił wymiar
stawki dziennej na
poziomie minimum
ustawowego z art.
33 § 3 k.k. Co
do środka karnego
zakazu prowadzenia
pojazdów
mechanicznych ten
orzeczono w
odniesieniu do
pojazdów
mechanicznych
wszelkiego rodzaju
w wymiarze zaledwie
o rok wyższym od
minimum
ustawowego – przy
czym nadal należy
pamiętać o tym,
że stan nietrzeźwości
oskarżonego to
nieomal
sześciokrotność
wartości granicznej
ustalonej przez
ustawodawcę (0,25
mg/l). Dodać też
trzeba, że dywagacje
skarżącego na temat
wadliwości decyzji
oskarżonego
sugerują jakoby
kwestia ta podlegała
ocenie. Tymczasem
nie ma tu miejsca
na jakiegokolwiek
rozważania –

obowiązuje zasada „pięś nie jedź”, która w równym stopniu dotyczy każdego z pojazdów mechanicznych. Sąd uznaje, iż najzupełniej zasadną było zwolnienie oskarżonego na okres 4 lat z ciężaru „podejmowania decyzji” o tym, czy prowadzić jakiegokolwiek pojazd mechanicznych czy też. Skarżąca zapomina, że czyn oskarżonego to nie tylko „podjęcie decyzji” ale i kontynuowanie jazdy mimo trudności w utrzymaniu kierunku jazdy na wprost. Stopień zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego wynikający z takiego zachowania powodowanego znacznym stopniem nietrzeźwości sytuuje postulaty skarżącego w sferze pobożnych życzeń oderwanych od realiów czynu.

Wniosek

Warunkowe umorzenie postępowania na okres 1 roku, orzeczenie środka

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, ograniczając zakaz do kategorii pojazdów, której dotyczyło zdarzenie i zaliczając na poczet środka karnego okres od dnia zatrzymania prawa jazdy oraz orzeczenie wobec oskarżonego 5.000 zł świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek nie jest zasadny. Orzeczona kara i środek karny współtworzą dolegliwość skazania, która nie przekracza stopnia winy i należyście odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynu w wystarczającym stopniu uwzględniając cechy osobiste oskarżonego – w tym jego wiek i dotychczasową niekaralność.</p>	

3.2.	Co do pkt 2 wyroku - mająca wpływ na treść orzeczenia obraza przepisów postępowania, tj. art 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na uznaniu, że zeznania świadców Ł. C. i K. Ł. są całkowicie wiarygodne, zaś wyjaśnienia oskarżonego tego waloru nie posiadają, co doprowadziło do przyjęcia błędnej kwalifikacji czynu z art. 229 § 1 i 3 k.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nie jest zasadny. Twierdzenia obrońcy oskarżonego są dywagacją pozbawioną jakichkolwiek podstaw, zawierającą też stwierdzenia wręcz sprzeczne z regułami postępowania karnego. Tak bowiem jest chociażby ze wskazaniem, że			

dowody z zeznań świadków bezpośrednich zdarzenia pozostają dowodami pośrednimi. Posiłkowanie się „wiedzą pełnomocnika” odnośnie zachowania oskarżonego, a zatem osoby, która nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia i wiedzę swą może czerpać jedynie z wyjaśnień oskarżonego (które to zostały uznane w przeważającej części za niewiarygodne), pozostaje wręcz w kategoriach fantasmagorycznej próby przedstawienia sądowi związku przyczynowo-skutkowego niezgodnego z pozostałymi materiałami sprawy.

Sąd I instancji trafnie wyjaśnił wszelkie wątpliwości związane z niejasnościami w sprawie, posiłkując się przy tym zarówno zeznaniami funkcjonariuszy będących wówczas na służbie, jak i świadka J. Z.. Świadczenie ci byli w stanie podać i podali wszystkie

okoliczności
związane ze sprawą,
zachowując przy
tym ciąg logiczny
oraz przyczynowo
– skutkowy, a
równocześnie nie
sposób uznać, aby
luki w pamięci
(w naturalny sposób
występujące po
upływie czasu)
uzupełniali
domysłami czy
nieprawidłowo
ukształtowanymi
wspomnieniami.
Nawet gdy na
początku
przesłuchania nie
byli w stanie
sobie przypomnieć
wszystkich
okoliczności, to
jednak wkrótce
uzupełniali swoje
wypowiedzi,
zaznaczając
jednocześnie, czy
są tego pewni
czy też nie.
Jednocześnie Sąd
Rejonowy trafnie też
wyjaśnił, że fakt
nie posiadania w
momencie
zatrzymania przez
oskarżonego dużych
ilości gotówki, nie
neguje możliwości
skazania go za
zarzucany czyn –
oskarżonemu
zarzucono
popelnienie
przestępstwa
udzielenia obietnicy
wręczenia korzyści
majątkowej w
zamian za

odstąpienie od czynności, nie zaś wręczenie, czy też usiłowanie wręczenia korzyści majątkowej. Oprócz tego, nie sposób nie zauważyć, że obrońca nie kwestionuje wiarygodności świadków, nie próbuje wykazywać wewnętrznej czy zewnętrznej sprzeczności ich depozycji, lecz posiłkuje się nimi wyłącznie fragmentarycznie w celu wykazania, że brak jest dowodów na poparcie zarzutu. Powstaje przez to oczywista sprzeczność, bowiem nie kwestionując złożonych zeznań, ich oceny skarżący podejmuje wyłącznie polemikę z ustaleniami i oceną dowodów Sądu I instancji. Sąd ma jednak prawo do odmiennej oceny i wyciągania wniosków z przeprowadzonych dowodów, bowiem mieści się to – a wręcz stanowi istotę – obowiązku respektowania zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Zasada ta stanowi granicę dla pojawiających się w

sprawie wątpliwości. Dopiero gdy nie daje ona możliwości wyeliminowania niepewności organu procesowego, zastosowanie znajdzie reguła in dubio pro reo. Naruszenie tego rodzaju zasad musi prowadzić do skutku w postaci naruszenia reguł dotyczących weryfikowalnych i prawidłowych ustaleń faktycznych. W przeciwnym wypadku skarżący dopuszcza się jedynie bezzasadnej polemiki.

Jednocześnie Sąd biorąc pod uwagę zgromadzone w sprawie dowody nie wartościuje ich w żaden sposób, uzyskując pogląd na sprawę dzięki całokształtowi zgromadzonego materiału, przy czym dotyczy to sytuacji ograniczenia nie ze względu na treść, lecz rodzaj bądź pochodzenie dowodu.

Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. zwłaszcza wtedy, gdy:

1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości sprawy okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), gdy podstawą wszelkich rozstrzygnięć są prawdziwe ustalenia faktyczne (art. 2 § 2 k.p.k.),

2) stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.),

3) jest gruntownie i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2002 roku – V KKN 333/01 – Prok. i Pr. wkł. 2003, nr 7-8, poz. 11 oraz system informacji prawniczej LEX nr 56856). Powyższe oznacza, że to skarżący musi wykazać niejasności i błędy rozumowania Sądu I instancji, które muszą być obiektywne, a nie

<p>wyłącznie stanowić wyraz niezgadzania się z oceną dokonaną w Sądzie niższej instancji. Takiego wymogu w niniejszej sprawie skarżący nie spełnił, wobec czego jego zarzut nie nadaje się do uwzględnienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana i uniewinnienie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek pozostaje niezasadny, bowiem podnoszone przez skarżącego okoliczności nie mogą dać podstaw do zmiany prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Nie ujawniono.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Poddębicach z 16 sierpnia 2021 r. sygn. akt VII K 15/21 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok pozostaje w pełni prawidłowy. Argumentacja obrony stanowi wyłącznie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, nie przedstawiając twierdzeń i zarzutów mogących być uznane za skuteczne. Skarżący przedstawia jedynie	

swoją wersję
wydarzeń, nieopartą
na materiale
dowodowym
uznanym za
wiarygodny,
równocześnie
starając się
wyprowadzić z
pozostałej części
materiału, błędne
wnioski. Stanowi
to jedynie wyraz
poglądów
skarżącego, nie zaś
realnej oceny
dowodów i ustaleń
faktycznych.

Skarżący nie był
w stanie wykazać,
aby Sąd Rejonowy
dopuścił się przy
procedowaniu
błędów zarówno w
zakresie wymiaru
kary orzeczonej
za pierwszy z
zarzucanych
czynów, jak i samego
udowodnienia czynu
drugiego. Bez
wątpienia materiał
dowodowy
dostarczył podstawy
do skazania
oskarżonego za oba
zarzucane czyny,
zaś wymiar kary
orzeczonej pozostaje
adekwatny do
wszystkich
okoliczności
uwzględnianych.

Powyżej wskazano,
że Sąd nie uznał
kary orzeczonej za
czyn przypisany w
pkt. 1. za rażąco
niewspółmierną. To

<p>samo dotyczy i kary orzeczonej za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 229 § 1 i 3 k.k. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stopień społecznej szkodliwości tegoż zasadnie poprzestając na orzeczeniu kary przewidzianej przez ustawę w wymiarze odpowiadającym minimum ustawowemu. Wątpliwości przy tym nie budzi zasadność warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
2.		Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę w oparciu o art. 8 w zw. z art. 7 w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223) oraz obciążył go zryczałtowanymi kosztami doręczeń w kwocie 20,00 zł.
7. PODPISY		
Marcin Rudnik Jacek Klęk Marek Podwójniak		